

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci rozhodl samosoudkyní Mgr. Karolínou Tylovou, LL.M. v právní věci žalobkyň: **a) S.M.**, nar. ■■■, **b) nezl. ■■■** nar. ■■■, obě státní příslušnost ■■■ t. č. bytem ■■■, zastoupeny Mgr. Nad'ou Smetanovou, advokátkou, se sídlem 28. října 1001/3, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 5. 2017, č. j. OAM-964/ZA-ZA11-ZA18- 2016,

t a k t o :

- I. **Žaloba proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 15. 5. 2017, č. j. OAM-964/ZA-ZA11-ZA18-2016, s e z a m í t á .**
- II. **Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

I. Žaloba

Žalobkyně se podanou žalobou domáhaly zrušení rozhodnutí označeného v záhlaví tohoto rozsudku, jímž bylo podle § 25 písm. i) zákona č. 328/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“), zastaveno řízení o jejich žádosti o udělení mezinárodní ochrany.

Žalobkyně namítaly, že jejich žádost neměla být posouzena jako nepřijatelná, ale žalovaný se měl žádostí meritorně zabývat a posoudit ji i z hlediska možnosti udělení humanitárního azylu dle § 14 zákona o azylu. Dle žalobkyň nebylo prokázáno, že by na Ukrajině nedocházelo k aktům, které žalobkyně popsaly v žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Potvrzují to i ojedinělé příklady vracejících se bývalých vojáků ukrajinské armády, kteří trpí posttraumatickou stresovou poruchou. V tomto kontextu žalobkyně odkazovaly na internetové články. O tom, že boje v oblasti ■■■ a ■■■ neustávají a každý den jsou hlášeny ozbrojené střety, svědčí veřejně přístupné informace, které žalobkyně označily.

Žalobkyně tvrdily, že žalovaný řádně nezjistil skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti, když se nevypořádal s doloženými čestnými prohlášeními dalších osob. Namítaly, že o důvodných obavách o svůj život, zdraví či lidskou důstojnost, nemusí mít dle judikatury Evropského soudu pro lidská práva žadatelé o mezinárodní ochranu přímé listinné důkazy. Takový požadavek by byl nesmyslný, pokud by se i od válečných uprchlíků žádalo, aby doložili nějaké další důkazy o důvodnosti své žádosti. V krajním případě stačí, pokud žadatel tvrdí, stejné skutečnosti opakovaně a informace, které poskytuje příslušnému orgánu, jsou konzistentní.

Žalobkyně také uvedly, že žalovaný nepostupoval eurokonformním způsobem, neboť při aplikaci normy týkající se udělení doplňkové ochrany nezohlednil požadavky vyplývající z článku 4 směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2011/95/EU ze dne 13. 12. 2011.

Závěrem žalobkyně namítaly, že napadené rozhodnutí trpí nepřezkoumatelností, neboť žalovaný zcela opomněl poměřovat důvodnost udělení azylu nebo doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny z titulu udělení nebo neudělení těchto forem mezinárodní ochrany manželovi žalobkyně a).

Z uvedených důvodů žalobkyně požadovaly zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.

II. Vyjádření žalovaného

Žalovaný ve vyjádření k žalobě trval na správnosti napadeného rozhodnutí. Konstatoval, že zjistil skutečný stav věci, případ posuzoval ve všech souvislostech, zabýval se všemi skutečnostmi, které žalobkyně o průběhu správního řízení uvedly, opatřil si potřebné podklady a objektivní informace pro rozhodnutí. Po jejich posouzení dospěl k závěru, že žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřipustná podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Žalovaný zdůraznil, že má povinnost zjistit skutečný stav věci dle § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“), pouze v rozsahu důvodů, které žadatelky v průběhu správního řízení uvedly. Kromě aktuální žádosti o mezinárodní ochranu vycházel z materiálů k předchozímu správnímu řízení ve věci udělení mezinárodní ochrany a dále z informací, které shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv na ■■■■■. Žalovaný zdůraznil, že žalobkyně a) žádá o mezinárodní ochranu jménem svým a své nezletilé dcery již podruhé. Poprvé o mezinárodní ochranu požádala dne 24. 4. 2015 z důvodu špatné bezpečnostní a ekonomické situace na Ukrajině a rovněž z obavy, že by její manžel mohl být odveden do ukrajinské armády. Dne 7. 12. 2015 vydal správní orgán rozhodnutí, jímž žalobkyním mezinárodní ochrana udělena nebyla. Toto rozhodnutí bylo následně aprobováno i Krajským soudem v Ústí nad Labem - pobočka Liberec a následně Nejvyšším správním soudem. Dne 10. 11. 2016 žalobkyně znovu požádaly o udělení mezinárodní ochrany, neuvedly však žádné nové relevantní skutečnosti, proto bylo řízení zastaveno. Situace manžela žalobkyně a) byla posuzována v samostatném řízení, řízení o jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany bylo rovněž zastaveno, neboť i manžel žalobkyně a) uváděl stejné důvody jako ve své předchozí žádosti. Žalovaný zdůraznil, že předmětem dokazování v řízení o udělení azylu

není obecná situace v zemi původu žadatele, nýbrž konkrétní situace žadatele popisovaná v jeho tvrzení. Žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009 - 65, v němž se Nejvyšší správní soud zabýval otázkou opakovaných žádosti

o mezinárodní ochranu. Žalovaný uzavřel, že nenalezl žádné nové skutečnosti, které by žalobkyně bez vlastního zavinění nemohly sdělit v průběhu předchozího řízení, a které by vyžadovaly opakované meritorní posouzení. Z dostupných informací také nezjistil, že by v zemi původu žalobkyně došlo k zásadním změnám v politické a bezpečnostní situaci, které by bylo možné posuzovat jako nové ve smyslu zákona o azylu. V podrobnostech odkázal na napadené rozhodnutí. Žalovaný navrhoval žalobu jako nedůvodnou zamítnout.

III. Replika žalobkyně

Žalobkyně zopakovaly, že se žalovaný v napadeném rozhodnutí nedostatečně zabýval otázkou, zda je možné žalobkyním udělit mezinárodní ochranu z důvodu sloučení rodiny s manželem žalobkyně a), otcem žalobkyně b), který také o udělení mezinárodní ochrany požádal, odkazovaly přitom na § 13 a § 14b zákona o azylu. Žalobkyně dále navrhovaly provedení znaleckého posudku z oboru klinické psychologie s cílem zjistit, zda je u nezletilé žalobkyně b) dosud přítomno psychické trauma způsobené příkořím, které musela její rodina ve vlasti snášet, jak se situace změnila po příchodu do České republiky a jaký zásah do psychiky nezletilé žalobkyně b) by případné neudělení mezinárodní ochrany pro ni a její rodiče, včetně vynuceného návratu na Ukrajinu, znamenalo.

IV. Zjištění ze správního spisu

Dne 10. 11. 2016 podala žalobkyně a) jménem svým a své nezletilé dcery opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice, k níž dne 15. 11. 2016 poskytla údaje dle § 10 odst. 2 zákona o azylu. Žalobkyně sdělila, že jsou ukrajinské národnosti i příslušnosti, posledním místem jejich bydliště na ■■■ byla obec ■■■. Obě žalobkyně jsou zdravé. Žalobkyně a) byla během prezidentských voleb, při nichž byl do úřadu prezidenta zvolen, členkou Strany regionů. Na území České republiky žalobkyně přicestovaly dne 15. 2. 2015. Žalobkyně a) v České republice byla již dříve v letech 2003, 2005 a 2007 na návštěvě u matky, která zde má trvalý pobyt. Žalobkyně a) měla v letech 2013 a 2014 rovněž uděleno polské pracovní vízum. Žalobkyně nemohou vycestovat na ■■■, neboť manžel žalobkyně a) by byl okamžitě uvězněn a ve vězení jsou špatné podmínky. Manžel žalobkyně a) obdržel již tři povolávací rozkazy, stále jej shánějí a chtějí odvézt do armády. Také mladí muži, kteří bojovali a nyní se vrací se zbraněmi domů, manžela žalobkyně a) hledají a chtějí, aby šel bojovat. Obtěžují i matku a babičku žalobkyně a), vyhrožují jim a chtějí, aby se manžel žalobkyně a) vrátil. Ten nástup do armády odmítá, protože by jej psychicky nezvládl. Žalobkyně b) byla ve vlasti ve špatném psychickém stavu, měla obavy o svého otce. Během pobytu v České republice se uklidnila a je zdravotně v pořádku. Adaptovala se, chodí do školy, dobře se učí, má kamarády a chtěla by dále studovat.

O žádosti žalobkyně rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím, ve kterém uvedl, že vycházel z výpovědi žalobkyně a) a z informací, které shromáždil v průběhu řízení ohledně

politické a bezpečnostní situace o dodržování lidských práv na Ukrajině, konkrétně ze Zprávy Freedom House Svoboda ve světě 2017 - Ukrajina z ledna 2017, z Výroční zprávy Human Rights Watch 2017 - Ukrajina ze dne 12. 1. 2017, z informace MZV ČR, č. j. 103518/2016-LPTP ze dne 3. 6. 2016 a z Informace OAMP Ukrajina - Situace v zemi ze dne 24. 11. 2016. Žalobkyně a) k těmto informacím uvedla, že popisují pouze všeobecnou situaci na Ukrajině, ona má však informace od své matky, která občas na Ukrajinu jezdí a pobývá tam i v současné době. Starosta obce, v níž žalobkyně před odjezdem z vlasti žily, matce žalobkyně a) sdělil, že lidé z vojenské správy jejího manžela stále hledají. Pokud by se manžel vrátil zpět, hned na hranici by jej zatkli a uvěznili za to, že utekl z Ukrajiny a vyhýbá se vojenské službě. Lidé vracející se z války si s sebou přivážejí i zbraně a vyhrožují rodině žalobkyně kvůli tomu, že manžel nebojuje. Jsou to lidé psychicky narušení, kteří dokonce vyhrožovali znásilněním žalobkyně b). Žalovaný v napadeném rozhodnutí konstatoval, že výtky žalobkyně a) vůči shromážděným podkladům nepovažuje za relevantní, neboť jsou založeny na jejích subjektivních pocitech, nikoliv na objektivní realitě. Žalovaný trval na tom, že předmětné podklady jsou věrohodné a objektivní. O žádosti o udělení mezinárodní ochrany v České republice, kterou podal svým jménem pan ■■■, manžel žalobkyně a), otec žalobkyně b), je vedeno oddělené správní řízení. Žalovaný zdůraznil, že posoudil důvody současné žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobkyň a provedl srovnání s jejich tvrzeními, která učinily v rámci předchozího správního řízení ve věci mezinárodní ochrany. V průběhu správního řízení o první žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 24. 4. 2015 označily žalobkyně za důvod odchodu z vlasti a podání žádosti o mezinárodní ochranu obavu z toho, že by manžel žalobkyně a) byl odveden do ukrajinské armády. Dle žalovaného žalobkyně v nyní posuzované žádosti uvádějí naprosto stejný motiv odchodu z vlasti a neochoty se na ■■■ vrátit, tj. obavu o svého manžela (otce), jež by měl být povolán do ukrajinské armády a v případě neuposlechnutí povolávacího rozkazu uvězněn. Žalobkyně a) v žádosti také uvedla, že psychický stav její nezletilé dcery se díky pobytu v České republice zlepšil. Zatímco na Ukrajině se obávala o svého otce, je nyní spokojená a dobře se v České republice adaptovala. Žalovaný zdůraznil, že žalobkyně a) o těchto svých obavách hovořila již v průběhu řízení o první žádosti o udělení mezinárodní ochrany, kterou podala, i v tomto ohledu se jedná o totožný motiv, který žadatelku k podání obou žádostí vedl. Dále žalovaný podotkl, že žalobkyně a) v aktuální žádosti neuvedla, že by její dcera trpěla jakýmkoliv zdravotními potížemi fyzického či psychického rázu, jež by odůvodňovaly obavy o dceřin zdravotní stav. Naopak žalobkyně a) správnímu orgánu sdělila, že její dcera je zdráva. Žalovaný uzavřel, že byly splněny podmínky stanovené v § 10 odst. 1 písm. e) zákona o azylu, opakovanou žádost žalobkyň shledal nepřipustnou a řízení o udělení mezinárodní ochrany dle § 25 písm. i) zákona o azylu zastavil.

V. Posouzení soudem

Krajský soud po zjištění, že napadené rozhodnutí je způsobilé k přezkumu podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“) a žaloba byla podána v zákonné lhůtě, tj. dle § 32 odst. 1 zákona o azylu před uplynutím patnácti dnů od doručení napadeného rozhodnutí žalobci, přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i řízení, které vydání tohoto rozhodnutí předcházelo, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

K projednání žaloby soud nařídil ústní jednání, při němž žalobkyně setrvaly na své žalobní argumentaci a doplnily, že za nové skutečnosti považují informace od matky žalobkyně a), které žalobkyně a) zmínila ve vyjádření k podkladům rozhodnutí dne 20. 4. 2017. Žalobkyně upozorňovaly na to, že jejich tvrzení je konzistentní, skutečnosti uvedené v první žádosti o udělení mezinárodní ochrany v opakované žádosti rozvedly a doplnily o nové informace, které dle jejich názoru svědčí o zhoršení situace v zemi původu. Kromě důkazu znaleckým posudkem z oboru klinické psychologie navrhovaly doplnit dokazování o výsledch matky žalobkyně a). Žalovaný setrval na správnosti svého rozhodnutí a zdůraznil, že v žalobkyně v průběhu správního řízení neuváděly nové skutečnosti, které by vyžadovaly opětovné meritorní posouzení věci.

Podle současné právní úpravy může cizinec opakovaně učinit prohlášení o mezinárodní ochraně (až na zákonné výjimky) a následně podat z výše uvedených důvodů novou žádost o udělení mezinárodní ochrany bez jakéhokoliv časového limitu. Opakovaná žádost je však podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, nepřipustná, podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou ministerstvo posoudilo jako nepřipustnou podle § 11a odst. 1 zákona o azylu. Podle tohoto ustanovení podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, ministerstvo nejprve posoudí přípustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a to, zda uvedl nebo se objevily nové skutečnosti nebo zjištění, které a) nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení a b) svědčí o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a. Řízení o nepřipustné žádosti se podle § 25 písm. i) zákona o azylu zastaví.

Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 6. 3. 2012, č. j. 3 Azs 6/2011 - 96 konstatoval, že „*správní orgán v průběhu řízení o opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany musí v souladu s § 10a písm. e) zákona o azylu zkoumat, zda žadatel neuvedl nové skutečnosti nebo zjištění týkající se důvodů pro udělení azylu nebo důvodů pro udělení doplňkové ochrany, které nebyly bez jeho vlastního zavinění předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně skončeném řízení ve věci mezinárodní ochrany. To tedy znamená, že přípustnost opakované žádosti je třeba posuzovat jak z pohledu možných nových skutečností a zjištění pro udělení azylu, tak z pohledu možných nových skutečností a zjištění pro udělení doplňkové ochrany. Přitom i opakovaná žádost, která formálně neuvádí nové skutečnosti či zjištění pro udělení azylu ani doplňkové ochrany, nemůže být podle názoru rozšířeného senátu považována za žádost shodnou, a tudíž nepřipustnou, jestliže se od předcházejícího pravomocného rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany zásadním způsobem změnila situace v zemi původu a tato změna by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany.*“

Z výše uvedeného vyplývá, že institut opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany neslouží k upřesňování či skutkovému doplňování předchozí žádosti. Jeho hlavním smyslem a účelem je postihnout případy, kdy se objeví takové závažné skutečnosti, které by mohly ovlivnit postavení žadatele a které nemohl uplatnit během předchozího řízení. Zpravidla se přitom může jednat o takové skutečnosti, ke kterým došlo během času, např. změnu situace v zemi původu nebo změnu poměrů ve vztahu k osobě žadatele. V posuzované věci žalovaný zcela správně uzavřel, že žalobkyně v opětovné žádosti o udělení mezinárodní

ochrany žádné skutečnosti, které by odpovídaly shora popsaným východiskům, netvrdily. Žalobkyním nelze přisvědčit v tom, že rozhodnutí žalovaného je nepřezkoumatelné. Dle krajského soudu žalovaný zcela jasně v napadeném rozhodnutí vyložil, že žalobkyně v opakované žádosti uváděly naprosto shodné motivy odchodu z vlasti a neochoty se na Ukrajinu vrátit, jako uváděly v průběhu správního řízení o jejich první žádosti o udělení mezinárodní ochrany, konkrétně obavu z toho, že manžel žalobkyně a) by byl po návratu na Ukrajinu odveden do ukrajinské armády, nebo v případě neposlechnutí povolávacího rozkazu uvězněn. Již v první žádosti o udělení mezinárodní ochrany argumentovala žalobkyně a) také špatnou bezpečnostní situací na ■■■ a tvrdila, že žalobkyně b) měla ve vlasti psychické problémy, protože se o svého otce bála. S těmito tvrzeními se žalovaný vypořádal již v minulosti v rozhodnutí ze dne 7. 12. 2015, č. j. OAM-402/ZA-ZA04-K07-2015. Soud neprováděl důkaz znaleckým posudkem z oboru klinické psychologie za účelem posouzení psychického stavu žalobkyně b), protože to pro účely posouzení důvodnosti žaloby považoval za zcela nadbytečné. Žalobkyně a) měla možnost již v průběhu řízení o první žádosti o mezinárodní ochranu doložit lékařské zprávy, které by její tvrzení o špatném psychickém stavu žalobkyně b) v souvislosti s vojenským konfliktem na Ukrajině potvrdily, což neučinila.

Žalovaný také v souladu s názorem rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu (viz shora citovaný rozsudek ze dne 6. 3. 2012, č. j. 3 Azs 6/2011 - 96) dostatečně posoudil aktuální situaci na ■■■ na základě informací, které shromáždil v průběhu správního řízení ohledně bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv na Ukrajině (str. 3 napadeného rozhodnutí). Dle krajského soudu také přesvědčivě vysvětlil, proč výhrady žalobkyně a) vůči těmto informacím a jí doložené listinné materiály nepovažoval za relevantní (str. 4 napadeného rozhodnutí). Závěru žalovaného, že na Ukrajině nedošlo k zásadním změnám v politické a bezpečnostní situaci, které by bylo možné posuzovat jako nové ve smyslu zákona o azylu a které by mohly zakládat opodstatněnost nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany, nelze ničeho vytknout.

Důkazní prostředky byly řádně zhodnoceny a provedené dokazování vyústilo v řádně zjištěný skutkový stav, z něhož vycházel správní orgán při svém rozhodování o tom, zda jsou dány důvody pro nové meritorní posouzení žádosti žalobkyně.

Pokud žalobkyně žalovanému vyčítaly, že se nevypořádal s doloženými čestnými prohlášeními dalších osob, nijak nekonkretizovaly, o jaká čestná prohlášení se konkrétně jedná. Soud tedy pouze obecně konstatuje, že pokud měly žalobkyně na mysli prohlášení paní ■■■ - matky žalobkyně a), žalovaný na str. 4 napadeného rozhodnutí uvedl, že obsah jejího prohlášení je totožný s vyjádřeními poskytnutými v průběhu správního řízení žalobkyní a) a neobsahuje žádné nové skutečnosti. S tímto hodnocením se krajský soud ztotožňuje. Soud neprováděl dokazování výsledkem matky žalobkyně a), protože to pro posouzení žaloby považoval za nadbytečné. Žalovaný vydal své rozhodnutí na základě relevantních podkladů, jež jsou obsaženy ve správním spise, a jejichž vypovídací hodnota, jakožto informací zpracovaných převážně nestranými odborníky, je bezesporu vyšší, než by mohla být vypovídací hodnota svědecké výpovědi matky žalobkyně a), jakožto osoby s ním příbuzensky spjaté. Žalobkyněmi předkládané internetové články pak nelze bez dalšího vztáhnout na jejich případ, ani nemohou zvrátit závěr žalovaného, že na Ukrajině nedošlo k zásadním změnám v politické a bezpečnostní situaci, které by bylo možné posuzovat jako nové ve smyslu zákona o azylu a které by mohly zakládat opodstatněnost nové žádosti o udělení mezinárodní

ochrany.

Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009 - 65: „*Ustanovení § 10a písm. e) zákona o azylu představuje jistý filtr, jehož prostřednictvím je možné propustit do dalšího opakovaného řízení o udělení mezinárodní ochrany již jednou rozhodnutou věc. Jedná se přitom o výjimku, kterou je třeba vykládat restriktivně tak, aby byl respektován jeden ze základních principů rozhodování ve veřejném právu, a sice princip právní jistoty, jehož výrazem je i překážka věci pravomocně rozhodnuté, tzv. res iudicata, resp. v daném případě res administrata.*“

VI. Závěr a náklady řízení

S ohledem na shora uvedené dospěl soud k závěru, že žalobní námitky nejsou důvodné, a proto žalobu podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., dle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl úspěch žalovaný správní orgán, ten ale náhradu nákladů řízení nežádal, ostatně mu žádné náklady řízení přesahující běžný rámec činnosti správního orgánu nevznikly, soud proto vyslovil, že žádný z účastníků nemá na náhradu řízení právo.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol

pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Liberci dne 27. září 2017

Mgr. Karolína Tylová, LL.M.
soudkyně